

ся дади на Ваше то писмо іоште прѣды да достигни въ мои тѣ рѣцѣ; и това дѣло не може ся отдади на нѣкакво си неразмышление, заштото той-зи документъ не прѣдъ много ся обнародува въ *Journal de Constantinople* официаленъ органъ Высокия Порты. Не можъ освѣнь да съжялѣхъ това обнародвание, покрайнѣ мѣрѣ неудобно.

Нѣ отговаріамъ Высочѣству Вашему; и забава та отговора ми, е причинена отъ болѣсть тѣ коуж то тѣглихъ.

Нека испытаме, Высочѣство, заедно нуждѣ тѣ писма кое то ми отправихте и ако чрѣзъ това повѣденіе ся достигна на цѣль тѣ коуж то Высока та Порта е могла да си прѣдложи, сирѣчь: да поддържи дѣйствие то одного рядовнаго правительства и да удържи недокачены оныя начяла власти на кои то почѣсть та ся касае равно на убезпеченіе то Отоманскія Държавы и спокойствіе то Ромѣний.

Ваше Высочѣство быдохте единъ отъ подписавшы тѣ международны актъ отъ 19 Авг. 1858, имѣхте еднѣ знамянитѣ и твърдѣ дѣятельнѣ ролѣ въ Конференциѣ тѣ Парижкѣ и бодруствувахте всѣкогы отъ близо за съхраненіе то на едно дѣло кое то въ голѣмѣхъ частъ е ваше и на кое то утвърдени тѣ сѣ несъмнѣно всегда на вашѣ тѣ паміать. — Виждамъ ся усиленъ да напомнѣхъ тукъ, чи Съединены тѣ Княжества, въ упрѣдѣлены [формалны] термини на Конвенциѣ тѣ, управлѣть ся свободно и вѣнь отъ всѣко мѣшательство Высокия Порты; и ако